

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုဂျေးမွန်

မာယာနုတ်ခမ်းချစ်နုတ်ခမ်း

"အလိုရှိသည် " တဲ့ ...။

သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာကို နွယ်သာကီ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည် ။
ခုတလော အလုပ်ကြော်ငြာတွေပဲ သူမ ရှာဖွေဖတ်ရှု လေ့လာနေတာ။

သူငယ်ချင်း အသိုင်းအဝန်းတွေကြားမှာ မပြောချင်သဖြင့် သူမဘာ
သာ အလုပ်တစ်ခုကို ကျိတ်ရှာဖွေနေတာကြာပြီ။

အိမ်က အဖေက ရုံးတစ်ရုံးမှာ အမှုထမ်းပါ။ သို့ပေမယ့် နွယ်သာကီ
က ဖေဖေရုံးမှာ အလုပ်မဝင်ချင်။ ဖေဖေရုံးကြီးက ပျင်းဖို့ ကောင်းသည် ။

အဆောက်အဦကြီးက ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သလို ဝန်ထမ်းတွေမှာ
လည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူတွေပဲ များ တာ။ နွယ်သာကီ ဘယ်လို
မှ သဘောမကျ။

သူမက ခေတ်မီမီ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း ဖြစ်ချင်တာ။ သက်သာသော နေ
ရာလေးတစ်နေရာမှာ လစာကောင်းကောင်း ရရင် တော်ပါပြီ။

ကျောင်းပြီးလို့ စပိကင်သင်တန်း၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ အယ်လ်စီစီ
အိုင် အပါအဝင် စက္ကယရီသင်တန်းတွေလည်း တက်ပြီးသွားပြီ။

လက်ထဲမှာ Certificate တွေ တစ်ထပ်ကြီးလည်း ကိုင်ထားပြီးသား။
အလုပ်ဝင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။

နွယ်သာကီက အချက်အလက်တွေကို သေချာဖတ်၏။

ရာထူးက Assistant လက်ထောက်နေရာတဲ့ ။

အသက်က နှစ်ဆယ်နဲ့ သုံးဆယ်ကြားတဲ့ ။

နွယ်သာကီက အခု နှစ်ဆယ့်တစ်ပြည့်ပြီးပြီဆိုတော့ကာ ...

အရေးကြီးတာက လစာငွေ ... ကျပ်ငါးသောင်းတဲ့ ။

အောက်ဘက်မှာ ဆက်သွယ်ရန် လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပါတာမို့
အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်သည် ။

"ဟယ်လို ... ရဲရင့်ကုမ္ပဏီကပါ"

"ဪ ... မင်္ဂလာပါရှင်၊ ကျွန်မ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတွေ့လို့
ပါ"

"ဒါဆို အလုပ်လျှောက်ဖို့ ပေါ့"

"လာခဲ့ပါ ... လူကိုယ်တိုင် လာလျှောက်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး
ခန့်ထားဖို့ အဆင်သင့် ပါပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ရုံးချိန်အတွင်းပဲနော်"

"ကျွန်မအခုပဲ ထွက်လာမှာ ပါ"

"ကောင်းပါပြီ"

နွယ်သာကီက ဖုန်းချပြီးတာနှင့် အခန်းထဲပြေးဝင်၍ အဝတ်အစား
လဲဖို့ ပြင်ဆင်ပါ တော့သည် ။

ရင်ဘတ်မှာ ဇစ်အဖြူ ငါးလက်မခန့်ပါသော တီရှပ်ဖြူလွလွနှင့် စက
တ်ထဘီ ကော်ဖီရောင် လေးကိုပဲ ရှင်းရှင်းသန့်သန့် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်

ဒါမှ အလုပ်ခန့်ချင်စိတ် ပေါက်သွားမှာ ။

ရုပ်ရည်လေးက သန့်ပြန့်ပြီးသား။ ပြေပြစ်ချောမောပြီးသား။

ပခုံးကျော်သော ဆံပင်ညိုညို စင်းစင်းလေးတွေကို ဒီတိုင်းပဲ ချထားရမှာ လား၊ ထုံးတတ် သလို အပေါ်ပင့်တင် ထုံးဖွဲ့ရမလားဟု နွယ်သာကီ တစ်ချက် စဉ်းစားသည် ။

ဒါက ပထမဦးဆုံးနေ့ပဲ ရှိသေးတာ။ ဆံပင် မထုံးချင်သေးပါဘူး။

နောက်မှ လိုအပ်ရင် အော့ဖစ်စတိုင်လ် နောက်တွဲဆံထုံးလေး ထုံးမှာ ပေါ့ ... မဟုတ်ဘူး လား။

ဘရပ်ချ်နှင့် ဆံပင်ကို ဖွဖွပြီးလိုက်သည် ။

ဒစ်ဂျစ်တယ်နှင့် သွားဖြောင့်ထားတာ မကြာသေးတော့ ဆံနွယ်လေးက အိတုန်ပြောင်လက် ပြီး ဖြောင့်စင်းနေတုန်းပါ။

ဘာမှ တောင် လုပ်စရာမလို။ နွယ်သာကီက ဟဲကုတ်နည်းနည်းပဲ ဆွတ်ဖြန်းလိုက်သည် ။

ပုံသွင်းထားသော မျက်ခုံးညိုတန်းတန်းလေးရယ်၊ စူးရှတောက်ပနေသော မျက်နက်ဝန်းလေး ရယ်၊ ပန်းသွေးရောင်လဲ့လဲ့ ပြေးနေသော ချယ်သပြီးသား မျက်နှာလေးရယ်၊ ကော်ဖီရောင် အပျော့လေးတင်ထားသော စိုရွဲ့ရွဲ့ နှုတ်ခမ်းငုံလေးရယ်။

မှန်ထဲက မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို နွယ်သာကီက နှစ်လိုစွာကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည် ။

ဒီမျက်နှာလေးက မြင်တာနဲ့ တန်းခနဲ အလုပ်ခန့်ချင်စိတ်ပေါက်ပါ

စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုတောင်းရင်း ပခုံးလွယ်ဖန်စီအိတ်ပန်းရောင်
လေးကို လွယ်ကာ ကြိုးချည် ဖိနပ် အညိုလေးကို ချစီးလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ အိမ်ကထွက်၊ လမ်းထိပ်ထိလျှောက်၊ ညာဘက်ချိုးပြီး ဘတ်
စ်ကားမှတ်တိုင်လေးဆီ ညင်ညင်သာသာလေး စတိုင်လ်ကျကျ လျှောက်
လာခဲ့ပါသည်။ ။

မှတ်တိုင် မရောက်ခင် တက္ကစီကားတွေနား ဖြတ်ရတော့ ကားငှားမ
လားဟု လှမ်းမေးကြ သည်။ ။

နွယ်သာကီက ခေါင်းယမ်းသည်။ ။

သူမပုံစံလေးက ချောမောပြီး အဆင့်မြင့်နေတော့ ဘတ်စ်ကားစီးမ
ည်ဟု မထင်ရ။ ဒါပေမဲ့ နွယ်သာကီက တက္ကစီကားခ နှမြောတတ်သူ။ ။

အဖေအားရင်တော့ အဖေက ကားနှင့်လိုက်ပို့ပေးတတ်သည်။ ။

ဖေဖေမအားတဲ့ ရက်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘတ်စ်ကားပဲ စောင့်စီးရ
တာပါ။ ။

ကား ချက်ချင်းမလာတာကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး စိတ်မရှည်စွာ စော
င့်ရသည်။ ။ သူမစိတ်ထဲမှာ နောက်ကျမှာ စိုးပြီး လောနေပြီလေ။ ။

တအောင့်အကြာမှာ ပဲ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကားချောင်ချောင်
လေး တစ်စီးက သူမရှေ့ တည့်တည့်လာရပ်၏။ ။

ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ နွယ်သာကီ အမြန်ပြေးတက်လိုက်သည်။ ။

"မောင်မြကြိုင်ရေ"

"ဗျာ ... အာစရိ"

"ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါး သွားဝယ်ပေးဦး"

သူ့ဆရာ ရဲရင့်မောင်က ခိုင်းသဖြင့် ထမင်းစားပွဲကို အဝတ်နှင့် ပွတ်
သုတ်နေသော မြကြိုင်က အိမ်ရှေ့ရုံးခန်းလေးဘက် ပြေးထွက်လာပါသ
ည်။

အာစရိက အံ့ဆွဲထဲမှ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးသည်။

သူ့ဆရာ ရဲရင့်မောင်ဟာ နည်းနည်းတော့ ကကျီကကြောင် ကျသည်
။

သူ့အိမ်မှာ ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီကို မကြိုက်။ သူ့ကြော်ပေးတဲ့
ထမင်းကြော်ကိုလည်း စားမ ကောင်းဘူးဟု ဆိုကာ မထိမတို့ ပေ။

ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကနေ အောက်ဆင်းပြီး ခပ်ဝေးဝေးလေး လျှောက်မှ
ရောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကနေ ဓာတ်ဘူးနှင့်လက်ဖက်ရည် သွားဝ
ယ်ရသည်။

မုန့်ဟင်းခါး၊ မြီးရှည်၊ ရခိုင်မုန့်တီစသဖြင့် စားချင်တာ မှာ တတ်သ
ည်။

"မြန်မြန် လာဦးနော် ဟေ့ကောင်၊ ပြီးရင် မင်းဒီမှာ နည်းနည်းပါးပါး
ရှင်းထားဦး"

"ဧည့်သည် လာစရာရှိလို့ လား အာစရိ"

"ဒီနေ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငါ့လက်ထောက်နေရာအတွက် လာ
လျှောက်လိမ့်မယ်၊ အခုပဲ ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... မင်း သွားစ
ရာရှိတာ သွား"

"ဟုတ်ကဲ့"

တပည့်ကျော်ကြီး အောက်ဆင်းသွားတော့ လူပျိုကြီးဖြစ်သူ ရဲရင့်
မောင်သည် တစ်ယောက် တည်း ဝရန်တာထွက်၍ စီးကရက် သောက်
နေလိုက်သည်။ ။

သူသည် လူပျိုကြီးပီပီ သူ့ဆီက ဝန်ထမ်းတို့ ကို မိန်းကလေး ငယ်ငယ်
ချောချောလေးတွေသာ ခန့်ထားလေ့ရှိ၏။

အခုလည်း သူ့လက်ထောက်အဖြစ် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ သွက်လက်
ဖော်ရွေကာ ပြေပြစ်ချော မောသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ခန့်ထားဖို့ သာ
ရည်ရွယ်ထားလေသည်။ ။
